

A l'ombra del tamarriu de Grifeu

DOLORS REIG > TEXT I FOTO

Si cerquem informació sobre el mot «tamarriu» trobem: el tamarriu o tamarit és una espècie d'arbre o arbust caducifoli del gènere *Tamarix*. És originari de l'oest de la regió mediterrània, però el seu límit septentrional arriba fins a Anglaterra, i el límit meridional fins al Sàhara. Arriba a fer de 6 a 8 m d'alçada, amb una capçada un xic desmaiada. Les fulles són d'un gris blavenc. Floreix d'abril a juny, i les flors són blanques o rosades. És una planta que suporta la salinitat del sòl i aguanta bé el fred intens. Solem trobar tamaris al costat del mar, i dels rius, i a prop d'altres cursos d'aigua.

D'altra banda, sembla que el tamarriu era la planta favorita del déu grec Apol·lo, el déu de la medicina, de la bellesa masculina, de la música i de la poesia. Apol·lo també va ser considerat déu del Sol. Fins aquí ja en tinc prou per parlar-vos del tamarriu que regna a la platja de Grifeu, una de les més concorregudes de Llançà, la platja on va viure i deixar petjada un dels grans poetes catalans, Josep Palau i Fabre (Barcelona, 1917-2008). Sol i poesia, elements bàsics per alimentar el cos i l'esperit, gairebé podríem dir que Grifeu és un indret digne dels déus. La platja de Grifeu té moltes qualitats: la seva sorra fina, l'aigua transparent, una proximitat relativa al port de Llançà, un hotel de color rosa que presumeix de «tenir els peus dins l'aigua», les aus que es passegen per la sorra com un estiuejant més, esperant «pescar» a dins o a fora de l'aigua; un camí de ronda que va i ve de Colera a Llançà, i ens fa gaudir del blau canviant de l'aigua del mar i dels verds variats de la vegetació que l'envolta.

Diria que el tamarriu de Grifeu no arriba a tenir la màxima alçada que podria arribar a assolir, probablement degut al pes de tants anys de viure sol en l'arena fina de Grifeu, mancat de la companyia d'altres arbres de la seva família. Els anys han anat erosionant la seva alçada, però li ho han compensat amb una generosa capçada que serveix de para-sol els dies roents d'estiu, d'abrigall els jorns d'una certa fredor, i de penjador massa vegades, fet que no l'afavoreix gens. A prop seu passen i traspassen banyistes temporals i d'altres que gairebé diàriament van a submergir el seu cos en les aigües d'un Mediterrani amable.

L'estiu del 2013, a la desapareguda llibreria La Xarxa, del Port de Llançà, vaig descobrir el llibre *L'hostal de l'estrella. Converses amb Josep Palau i Fabre*, de Ponç Feliu Llansa. El llibre recull les converses que l'autor va mantenir amb el poeta l'estiu de 1996. Tot i la trista afirmació que Feliu fa en la presentació —«Ni ell (Palau i Fabre), per raons òbvies, ni jo, per raons també definitives, no tornarem mai més a Grifeu»—, el llibre és una delícia i el lloc més adient per fruit-ne és Grifeu, a l'ombra del seu tamarriu.

